

آچارکشی

رسانه‌های ما چه می‌کنند؟

پوریا عالمی

● مشت نمونه خروار است و یک سیب‌زمینی، نمونه همه سیب‌زمینی‌هاست و یک گلابی، نمونه همه گلابی‌هاست و یک مدیرکل نمونه همه مدیرکل‌هاست و یک وزیر، نمونه همه وزیرهاست. خوشبختانه دولت آقای روحانی سبب شد تکلیف ما با همه دولت‌ها در همه جهان یک‌سره شود. راستش ما تا الان فکر می‌کردیم این دولت آقای احمدی‌نژاد بود که توپ را می‌انداخت در زمین مردم، تا اینکه نعمت‌زاده از راه رسید و توپ مردم را که افتاده بود توی زمینش جر داد و توپ جر خورده را پرت کرد تو حیاط مردم که مسئولش خودتایند. از آن طرف ما تا امروز فکر می‌کردیم رسانه حرف اول و آخر را در جهان می‌زند و افکار عمومی افکار مهمی هستند تا اینکه دیروز مدیرکل دفتر شکار و صید سازمان محیط‌زیست آبپاش را از بالا تا پایین گرفت به گل شیپوری مطبوعات و به فارس گفت: «گزارشات منتشرشده در رسانه برای ما مهم نیست و فقط گزارشات مدیران کل استانی ما قابل‌قبول است». از لحظه اعلام این خبر، ۳۰۰ نفر از رسانه‌چی‌ها، روزنامه‌نگاران و خبرنگاران مملکت از خوشحالی در پوست خود نگنجیدند و با کشیدن خنج بر صورت، پوست خود را پاره کردند. هزارنفر از اهل رسانه نیز دیروز در حمایت از صحبت‌های مدیرکل دفتر شکار محیط‌زیست جلو این سازمان، خودشان را به آب و آتش زدند. چندان‌ا از پدران روزنامه‌نگاری ایران (چون در ایران بیشتر رشته‌ها و فنون مثل همین روزنامه‌نگاری دچار چندپدیری هستند و همه خودشان را پدر آن زبان بسته می‌دانند) با تجمع جلو دولت گفتند: پس ما چی؟ دولت گفت: شما هیچی. شما سالی یک‌بار بایاید ما نیم‌ساعت در منقبت مقام والای شامخ شاخ روزنامه‌نگاران حرف بزنیم، بعدش هم یک لوح تقدیر و دوتا سکه بدهیم بهتان بروید تا سال بعد. یکی از خبرنگاران از مدیرکل دفتر شکار محیط‌زیست پرسید: «اگر گزارش‌های منتشرشده در رسانه‌ها برای شما مهم نیست، ما دقیقاً داریم چی‌کار می‌کنیم؟

الف- موش نمی‌گیریم-ب- موش می‌گیریم. جمعی از روزنامه‌نگاران و رسانه‌چی‌ها که با این حقیقت روبه‌رو شده بودند که روی یخ می‌نویسند و آثارشان فقط به درد مجلس خواستگاری می‌خورد، درحالی‌که بغض کرده بودند، گفتند چی فکر می‌کردیم و چی شد.

شرق

روزنامه

www.sharghdaily.ir

دوشنبه ۱۶ شهریور ۱۳۹۴ • ۲۳ ذی‌القعده ۱۴۳۶ • ۷ سپتامبر ۲۰۱۵ • سال سیزدهم • شماره ۲۳۹۱ • ۲۰ صفحه
اذان ظهر تهران ۱۳:۰۲ • اذان مغرب ۱۹:۴۲ • اذان صبح فردا ۵:۱۵ • طلوع آفتاب ۶:۴۱

روزانه‌فردا

fardashargh@gmail.com

کارتون خواب

ساسان خادم

ولتم در راه است جرای اولین بار یس از آال انتظار

کنسرت بزرگ

مقدم مهر مهدی

همراه با گروه سونامی

نمایشگاه بین المللی تهران

ققنوس: ۲۲۷۲۸۰۰۷

خرید اینترنتی (با امکان انتخاب مندلی)

iranconcert.com

آنسوی تاریخ

بازسازی ۱۷ شهریور سانسور شد

آن روز، گروه کوچکی از ارتشیان روی مردم آتش گشودند، آیا باید از تاریخ حذف شود؟ تمام صحنه‌های فیلم، براساس مستندات و عکس‌هایی که از آن روز وجود داشت، نعل‌به‌نعل ساخته شد؛ تصاویر بهشت‌زهر(اس)، سیاهی‌لشکر فیلم، ورود مجروحان به بیمارستان سوم شعبان، تیراندازی در محدوده میدان شهدا و درگیری‌های پشت اداره برق عینا به تصویر درآمده بودند به حدی که بعدها از راش‌های این فیلم به‌عنوان مستندهای واقعه ۱۷ شهریور در بسیاری از تولیدات تلویزیونی و سینمایی استفاده شد اما چرا «جای امن» تا این اندازه مورد بی‌مهری

مجتبی راعی

شاید بسیاری به‌درستی ندانند، اما تنها فیلم جدی و قابل‌قبولی که بعد از انقلاب درباره روز مهم و تاریخی «۱۷ شهریور ۵۷» ساخته شده، فیلم مستند داستانی «جای امن» است. «جای امن» را در سال ۷۲ و در لوکیشن‌های واقعی آن جمعه خونین ساختن اما متأسفانه فیلم دچار یک نوع مهجوری فرهنگی شد و حالا تقریباً کسی آن را به‌درستی نمی‌شناسد. در آن سال‌ها، این فیلم اکران محدودی داشت و بعدها در تلویزیون بدون فضاسازی لازم و حتی بدون معرفی درست عوامل سازنده، پخش شد. هربار که تلویزیون این فیلم را در روزهای نزدیک به ۱۷ شهریور پخش می‌کند، شاهد سانسورهای زیادی در فیلم هستم که به‌درستی معلوم نیست بر چه اساسی اتفاق افتاده‌اند و هربار از خودم می‌پرسم که آیا با چنین اقداماتی به‌دنبال تغییر تاریخ هستیم؟ اگر در جمعه خونین میدان زاله، ساواکی‌ها، مردم را کشته‌اند، اگر در

بحران پناهجویان

پرسش از سیاست‌های دوگانه

علی تاجرنیا

برای بررسی موضوع پناهندگان سوری و عراقی در وهله نخست باید این مسئله را از درون کشورها بررسی کرد زیرا مجموعه فرایندهایی به دلیل منازعات داخلی با درگیری‌های بین کشورها منجر به این می‌شود که شهروندان یک کشور پناهندگی را بر مانند در کشورشان ترجیح دهند. اما در کنار این موضوع، آنچه امروز با آن مواجه هستیم، سیاست و برخوردی دوگانه با موضوع پناهندگان در کشورهای غربی است. بسیاری از کشورهای اروپایی، هم به‌موجب قوانینشان و هم براساس کنوانسیون‌های بین‌المللی که به آن گردن نهاده‌اند باید اقدامی پذیرش پناهجویان را داشته باشند اما امروز می‌بینیم مسائل اقتصادی و نظایر آن مستمسکی شده است برای سخت‌گرفتن بر پذیرش پناهجویان. این مستمسک، هم وضعیت پناهجویانی را که به کشوری وارد شده‌اند سخت کرده است و هم سیل پناهجویان غیرقانونی را راه انداخته که بسیاری از آنها نیز در راه دچار فجایعی می‌شوند که اخبار آن را می‌بینیم و می‌شنویم. در چنین شرایطی می‌توان این سؤال را مطرح کرد که چرا کشورهایی که داعیه‌دار حقوق بشر هستند سیاستی دوگانه را پیش گرفته‌اند؟ شاهد هستیم وقتی مسائلی مثل تغییر قدرت در یک کشور اتفاق می‌افتد و مردمی از دست حکمرانان خود ناراضی هستند، کشورهای مدافع حقوق بشر وارد می‌شوند و اقداماتی در حمایت از معترضان به انجام می‌رسانند اما وقتی با موضوعی مثل پناهندگی روبه‌رو می‌شوند، مسائل اقتصادی بهانه می‌شود. واقعیت این است که باید در این زمینه به یک نقطه تعادل رسید. نباید انتظار داشت که همه کشورها پناهنده‌ها را بپذیرند اما می‌توان انتظار داشت همان کشورهایی که در سایر مسائل حقوق بشر ورود پیدا می‌کنند، در این مسئله انسانی نیز وارد شوند و از حقوق اولیه انسانی در این زمینه حمایت کنند، نه سکوت.

یادداشت

خانه موسیقی و خرج کردن از اعتبار استاد شجریان

سیدابوالحسن مختاباد*

(که برحسب اتفاق دو عضو حقوق دان هم دارند) براساس چه بندی از اساسنامه همچنان اعضای سابق شورایعالی موسیقی را عضو شورایعالی می‌نامند، بماند که تا آنجایی که نگارنده اطلاع دارد، استاد حسین علیزاده از این جمع کنار کشیده‌اند، ولی دوستان خانه موسیقی ترجیح داده‌اند که خبر کنارکشیدن ایشان را علنی نکنند. ماده ۱۳ اساسنامه خانه موسیقی از جمله موارد سلب عضویت را: «عدم پایبندی به اساسنامه و ضوابط و آیین‌نامه‌های اجرایی و مصوبات مجمع عمومی» و «انجام اقداماتی که مغایر با شئونات حرفه‌ای موسیقی‌دانان باشد»، ذکر کرده است. پرسش این است که آیا هیات‌مدیره خانه موسیقی در این مورد خاص به وظایفش عمل کرده است. و جزا با مجازات کسی که به وظیفه صنفی‌اش عمل نکند چیست؟ احتمالاً خواهید گفت: مدیریت جشنواره موسیقی!

انجام: نگارنده با اندک شناختی که از بزرگان عضو شورایعالی خانه موسیقی دارد، گمان می‌کند آنها، ازجمله استاد شجریان فرصت نکنند که به شکلی دقیق این ظرایف و دقایق را مرور کنند اگرچه وقتی چنین مسئولیتی را می‌پذیرند وظیفه دارند که شرح وظایف خود را نیز در خاطر داشته باشند. اما اینکه مدیرعامل و هیات‌مدیره خانه موسیقی اهمال‌کاری خود در تشکیل مجمع عمومی و معرفی نامزدهای شورایعالی به این مجمع را به پای استنادی چون شجریان، فخرالدینسی، کامکار، پورتراب و ظرف بنویسند، تنها از یک نکته حکایت می‌کند که این دوستان می‌خواهند از موقعیت اجتماعی و فرهنگی بزرگان موسیقی چتر و پوششی درست کنند برای مقابله با انتقادات حقوقی و دقیق منتقدان. در این میان گناه استاد داوود گنجه‌ای، از اعضای هیات‌مدیره و مدیرعامل هم بیشتر و تقریباً ناخوشودنی است. چراکه ایشان نماینده هیات‌مدیره در شورایعالی است و شاهد چنین کارهای ضدصنفی هیات‌مدیره و مدیرعامل و تاکنون هیچ حرکتی در جلوگیری از این رفتارهای ضدصنفی صورت نداده است.

*رئیس سابق کانون پژوهشگران خانه موسیقی

آغاز: سایت خانه موسیقی ضمن درج خبر ترخیص استاد محمدرضا شجریان از بیمارستان در یک خبر چندخطی بیش از چهاربار (۴ بار!) از ایشان به‌عنوان رئیس شورایعالی خانه موسیقی یاد کردند، تا بتوانند از این سرمایه اجتماعی و ملی برای کارهای غیرصنفی خود اعتبار کسب کنند و آبی بر آتش و هجمه بی‌سابقه انتقادات چندماه اخیر بیفشانند. درحالی‌که طبق اساسنامه خانه موسیقی، ریاست استاد شجریان بر شورایعالی خانه موسیقی و اصولاً مدت فعالیت تمامی اعضای شورایعالی خانه موسیقی ۲۹ خردادماه سال گذشته به پایان رسیده است و هفت عضو این شورا از نظر قانون و اساسنامه خانه موسیقی دیگر نمی‌توانند چنین سمتی را داشته باشند.

میان‌ه: ماده ۲۰ اساسنامه خانه موسیقی یکی از وظایف هیات‌مدیره را «اجرای دقیق اساسنامه» ذکر کرده است.

طبق خبری که در هم‌شهری آنلاین منتشر شد و البته روی سایت خانه موسیقی هم قرار دارد، روز یکشنبه ۲۹ خرداد ۱۳۹۰، هفت عضو شورایعالی خانه موسیقی معرفی و انتخاب شدند. نکته جالب‌توجه اینکه تنها نامزد حاضر از هفت عضو، آقای داوود گنجه‌ای بود و بقیه نامزدها غایب بودند. برای هرکسی که دو کلاس اکابر و سوادآموزی را طی کرده باشد، تقریب عدد ۱۳۹۰ از ۱۳۹۴ می‌شود عدد چهار، درحالی‌که در اساسنامه آمده است هر دوره زمانی شورایعالی سه سال است. برای دور بعدی نیز طبق همین بند باید اسامی را «هیات‌مدیره پیشنهاد بدهد و مجمع عمومی تصویب کند» تا بتوان دوره را تمدید کرد. در یک سال گذشته اما در هیچ مجمع عمومی‌ای اسامی پیشنهاد نشد و بنابراین مشخص نیست که خانه موسیقی و هیات‌مدیره آن

سازمان آگهی‌های روزنامه شرق
بازاریاب مطبوعاتی با حقوق ثابت
و پورسانت استخدام می‌نماید.

رزومه خود را به نشانی:

sharghagahi@chmail.ir

ارسال نمایید.

هنر و تجربه
www.henrva.com

- برنامه سینمایی
- پرویس سینمایی فرهنگ
- پرویس سینمایی کوروش
- خانه هنرمندان
- موزه سینما
- پرویس سینمایی هویزه (مشهد)
- تالار سینمایی سوره (اصفهان)
- کابری (گرگان)
- ساحل (اهواز)

aecinema.ir

من می‌خواهم
شاه بشم!
کارگردان:
مهدی گنجی